

"UKRAINIAN LABOR NEWS" Printed and published tri-weekly by the Workers and Farmers Publishing Association, Limited, a joint stock company, incorporated under the laws of Manitoba...

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ" газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Address: UKRAINIAN LABOR NEWS, 309, Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man. Canada.

РОБІТНИЧІ ЛІДЕРИ НА СЛУЖБІ БУРЖУАЗІЙ.

Не зовсім добре ведеться нині реакційним лідерам відста... Давніше, коли класова боротьба не прибрала ще таких го... Відколи ж класова боротьба прийняла гострі боки форми і прийняла революційні гасла і програми проводити в діло...

Протиреволюційне становище цих лідерів зовсім агідне... Це явище загальноє світове. В Росії, Німеччині, Італії і інших європейських країнах, ці зрадники робітничої класи, так сказати, класними руками убивали революційних робітників, що вели боротьбу за знищення капіталізму і osvobodження робітничої класи.

Відлучи панських слугами, вони й слухають приказів сво... Ця буржуазна пресу, ці реакційні робітничі провідники завжди поступають згідно з волею буржуазії.

Приміром навести можна скільки хочете, з кожної капіталістичної країни, кожного місяця, кожного тижня, кожного дня. Ось тільки що відбулося в Лондоні, Онтаріо, трейд-юніонний конгрес, який вповні контролювали ці реакційні ставленники Гомперса. Чи проведено там якусь важливу ухвалу, що не подобалося буржуазії, якій не одобрило буржуазна преса? Ні, до такого не допустив Мур, Дрейпер і проці Гомперсові хлопці.

А ось в Едмонтоні на днях місяць конвенція Канадської партії Праці більшістю голосів домінувала кандидатом до доповідницьких провінціальных парламентних виборів комуніста Бартоломю. Це не подобалося буржуазії і її преса ганьбило "порядкових робітничих провідників" та "розважних" (тоб-то відставших і класово невідомих) трейд-юніонних членів за те, що вони до такого допустили, піддаючи сур'єтизм, щоб скликати другу конвенцію, а численнішою консервативною репрезентативною і перерішити попередню постанову. Видачи невідомість буржуазії, реакційні провідники роблять заходи, щоб позбутися кандидатури Бартоломю. Коли ж це не вдається, то вони зовсім певно будуть робити все можливе, щоб пошкодити його вибори, не зважаючи на те, що на конвенції всі зобов'язалися пошпирати того кандидата, якого конвенція вибере.

Дивною в цім поступованню робітничих "фейкерів" нема нічого. Це їхня звичайна робота слуг буржуазії. Треба тільки виявляти їхнє правдиве обличчя перед робітничими масами, головню перед тим, що ім же довіряють. Демаскувати цих подлих слуг буржуазії на кожному кроці. Вони вже тратять гурт під ногами, а чим скорше навіть відставлі робітничі довідуються, що їхні мнимі заступники просто торгують ними, тим скорше буржуазія втратить свою опору між організованими робітниками.

ПРИГОДА МЕКДОНАЛДА З ДАРУНКМ МІЛІОНЕРА.

В Великій Британії мають тепер велику втіху з сенсаційного, але "приличного" скандалу, в якому геросом являється сам "робітничий" прем'єр Джеймс Рамсей МекДоналд.

На ділі, нічого такого небувало не сталося. Виявлює, що невдова після того, як британське так зване "робітничє правителство" прийшло до влади — а було це в марті цього року — новому "робітничому" прем'єрові подарував його близький приятель, мільонер Александр Грент, величезний і експенсивний автомобіль. А що той автомобіль з'їдав багато газоліну, і потрібно до нього й шопера, то догодлив МекДоналдів приятель і про це подбав, щоб було чим ці кошти вдержання автомобіля і шопера покривати.

Александр Грент є власником великої фабрики біскітів в Едінбургу, що зветься "МекВіттр енд Прайс Біскіт Компані". На що то компанія Грент і поклав обов'язок заопікуватися МекДоналдом автомобілем і шопера. А що автомобіль біскітми не поженен, тільки треба газоліну, і шопера також на самих біскітах жити не може, то розсудливий мільонер дав свою приятелю, "робітничому" прем'єрові на 150,000 долларів акцій в своїй компанії, щоб він, мовляв, мав з цього такий дохід, що вистарчав би на утримання цього історичного автомобіля і шопера.

І ФЕДАК -- "КОНИК" ДЛЯ ПОЛЬСЬКОЇ ШЛЯХТИ.

(Кореспонденція до "У. Р. В." з Рад. України.)

Степанов Федоків, який — за легендою (1822 р. у Львові) на Паскуського — сидить в тюрмі в Познані, має оти амієстію.

Чудо! Великий "eud nad Wisła" стався, коли вже Федоків мають пани дати амієстію? Пани-авіри, що тисячами наших селян-робітників і безробітних українських учителів гноять у тюрмах, катюги-сиди, що пописують навіть таким, як дикуске замордованія невинної жінки Ольги Бесарабової, — врішті решт дають чим мають дати, амієстію тому навіть, хто відкажисья прилюдно метити верховодам наших гнобителів на Західній Україні. Підкреслюю — верховодам: бо в авто, куди Федоків скеровані були стріли, враз з львівським вояводом там знаходився й сам Шлеуский.

Де криється причина "панської ласки", такого же нечуваного "милосердя" до murder-судаймака? Розмисливши гаразд над тим з'явницем, бачиш, що спонукають кроводадних лавів польських до такої "ласки" їхні невдачі в справах шлітництва. Адже "Центр Дій" скандально провалився. Що до економічного саботажу, теж "єсвалазос", панам. Шлітвів польських тут вилковує. Одним словом — не везе!

Отже для шляхти, котра нім же може примиритися з тим, що графам Потоньким, Браніцьким, Грохольським — належних колінь ім родичних лавів з фабриками й заводами на Радянській Україні не бачити, — щоби зберегти свої привілеї прийняті на Західній Україні, доводиться хпатися "милосердя".

І польсько-шляхетський уряд своїм актом "милосердя" хоче докзати гальцькому попітвету й докторамі-трудонікам та українськими фашистами, що в Польщі є гуманність-милосердя. Й то велике вже милосердя, коли навіть замах на Шлеуского дарується! Такою тактикою міркують пани понєкати симпатії серед фашистичного тюрму в Східній Галичині, щоб сильню бо-

ВІДУКИ НА ДЕКЛАРАЦІЮ ТОВ. РАКОВСЬКОГО.

Удар завданий декларациєю тов. Раковського польським та румунським грабничкам, відчувли вони надзвичайно болюче. Не раз уже Радянський Союз підносив свій, голос протесту проти політики нелюдського гніту й поневолення, провадженної Польщею та Румунією на заграбованих нами землях. До цих протестів польські та румунські зубри до певної міри звикли, — хоч і як бенджилки вони їх панський спойли. В кого, мовляв, з великих держав покривителюєкі ці протести знайдуть відгук? Правда, бурмотіли шось незадоволено і Англії і Франції (навіть "сам" Еріо, як не був його прем'єром), але, хвалити пана бога, все обійшлося по сусідському: протестували трохи для заспокоєння своєї "демократичної" та "соціалістичної" совісті та й годі.

Але нинішня декларация радянської делегації в Лондоні переносить справу поневолення Польщею і Румунією народів із площини протестів у площину пропозицій про її розвазяння. Інакше кажучи, — вже здавалося, "погаложенна" справа Східної Галичини, Буковини Бесарабії, Добруджї знову ставитися на порядок денний міжнародної політики. Ось що виправдує з рівноваги польських та румунських можновладців:

"Наша позиція в Англії, — сказав тов. Раковський, — безперечно сприятиме розвитку господарства України. Частини на позики іде на ріжні замовлення в Англії, оборудовання нашої промисловости та нашого гірництва. Донбас, цукрова промисловість України, а також дніпровська фальотилія дістануть свою частину в цих замовленнях.

Велику будучність матиме наш експорт в Англії, передовсім, експорт хліба й дерева, а згодом також і цукру. А що Україна завжди була фабрикою хліба та цукру, то й припадає тепер велике завдання збільшити виріб цих продуктів. Велику ролю в нашому

в безсилний злобі вельможі панство Польщі та Румунії вигадує нові кари та муки для нещасного населення загарбаних ними земель. З Одеси телеграфують, що безпосередню по оголошенню декларції тов. Раковського, румунський уряд ще більше змінив установлений ним в Бесарабії режим терору. Похапцем переводиться дальше румунізація Бесарабії. Всім префектам Бесарабії наказано організувати так звані "народні виступи" на користь Румунії. В Кишиньові має бути ін сценізовано "вручисті зустрічі" Братіяну і подання заяв про "непорозуміння війни Бесарабської людности матерії Румунії".

Як відгукнулося, однак, на декларацию радянської делегації само населення Східної Галичини, Буковини, Бесарабії і Добруджї? Воно мовчить. Та його думки відомі. І теперішнє його мовчання голосніше від найголосніших слів... Англо-радянська угода і Україна.

В розмові з москвоцьким дописувачем "Комуніста", зупинився тов. Раковський на звання англо-радянської угоди для України.

"Наша позиція в Англії, — сказав тов. Раковський, — безперечно сприятиме розвитку господарства України. Частини на позики іде на ріжні замовлення в Англії, оборудовання нашої промисловости та нашого гірництва. Донбас, цукрова промисловість України, а також дніпровська фальотилія дістануть свою частину в цих замовленнях.

Велику будучність матиме наш експорт в Англії, передовсім, експорт хліба й дерева, а згодом також і цукру. А що Україна завжди була фабрикою хліба та цукру, то й припадає тепер велике завдання збільшити виріб цих продуктів. Велику ролю в нашому

І ФЕДАК -- "КОНИК" ДЛЯ ПОЛЬСЬКОЇ ШЛЯХТИ.

(Кореспонденція до "У. Р. В." з Рад. України.)

Степанов Федоків, який — за легендою (1822 р. у Львові) на Паскуського — сидить в тюрмі в Познані, має оти амієстію. З польських газет.

Чудо! Великий "eud nad Wisła" стався, коли вже Федоків мають пани дати амієстію? Пани-авіри, що тисячами наших селян-робітників і безробітних українських учителів гноять у тюрмах, катюги-сиди, що пописують навіть таким, як дикуске замордованія невинної жінки Ольги Бесарабової, — врішті решт дають чим мають дати, амієстію тому навіть, хто відкажисья прилюдно метити верховодам наших гнобителів на Західній Україні. Підкреслюю — верховодам: бо в авто, куди Федоків скеровані були стріли, враз з львівським вояводом там знаходився й сам Шлеуский.

Де криється причина "панської ласки", такого же нечуваного "милосердя" до murder-судаймака? Розмисливши гаразд над тим з'явницем, бачиш, що спонукають кроводадних лавів польських до такої "ласки" їхні невдачі в справах шлітництва. Адже "Центр Дій" скандально провалився. Що до економічного саботажу, теж "єсвалазос", панам. Шлітвів польських тут вилковує. Одним словом — не везе!

Отже для шляхти, котра нім же може примиритися з тим, що графам Потоньким, Браніцьким, Грохольським — належних колінь ім родичних лавів з фабриками й заводами на Радянській Україні не бачити, — щоби зберегти свої привілеї прийняті на Західній Україні, доводиться хпатися "милосердя".

І польсько-шляхетський уряд своїм актом "милосердя" хоче докзати гальцькому попітвету й докторамі-трудонікам та українськими фашистами, що в Польщі є гуманність-милосердя. Й то велике вже милосердя, коли навіть замах на Шлеуского дарується! Такою тактикою міркують пани понєкати симпатії серед фашистичного тюрму в Східній Галичині, щоб сильню бо-

ПРО ЖИТТЯ СЕЛЯН НА РАДЯНСЬКІЙ УКРАЇНІ.

На Радянській Україні селяне тепер живуть так, як ім каже їх власна свідомість. Селянам здається повну змогу розвивати своє господарство, творити колективні (гуртові) господарства, закладають кооперативу і т. ін.

Отже де село грамотне, активне, там воно все має. А де село темне, що вірні в попу і його заботони, а боїть ся всього нового, там йому труднощі. Ось читаємо часто в радянських газетах дописи з різних сіл, так саме, як в "Укр. Роб. Вістях" з різних місцевостей Канади. Ось що пишуть дописувачі з різних сіл до "Бульшівника":

"Гарно працює Будавське Споживче Товариство на Київщині. Це товариство за 7 місяців роботи довело свій біланс з 65 карбованців до 6 тисяч карбованців. Гарно працює й живе колектив "Прогрес" Дзюківського району на Бердичівщині. Всі члени колективу є членами комітету незалежного селянства. Колектив бере жваву участь в громадському житті села. Члени колективу зараз взялися до перебудови своєї житля... Досі колектив жив розсиданий по селу — окремі експорти відограватимуть також ябця, черний дуб, жмики і т. п. — ці специфічні продукти українського сільського господарства".

Отже, велике завдання трудявальної України, яке стає тепер буквально історичним завданням — збільшити інтенсифікацію сільського господарства.

Мими родинами — зараз буде збудовано колективний будинок. Житимуть комоною. Не велике село — Пляниці, Золотоношської округи на Полтавщині. Жваво працюють місцеві вчителі.

Ведеться протирелігійна пропаганда. Читаються лекції. Молодь мінає вечерниці, та йде до хат-читальні.

Гарно працюють два кооперативи. Є прокатний пункт. Взагалі село Пляниці не спить... Вчителі Калигирської трудової школи свій професійний відпуск провели працюючи в селянських будинку. Читали лекції, доклади, влаштували вистави то що.

Щира подяка таким учителям. В Корсуцькому районі на Київщині проводиться широка підготовка праця до нового навчального року. По всіх селах ремонтується помешкання шкіл та хат-читальні. В деяких — допускають навіть таку "роскіш", як малювання нових декораций для театру.

Вчителі, значучи яка велика робота на них покладена в галузі ліквідації неписьменности, радо вітають всі заходи, які вживаються до підвищення їх кваліфікації в цій новій для них справі та тягнуться до роботи. Хат-читальні, після літнього періоду, погому знову розвертають роботу, починаючи, звичайно, з масової праці та праці драматично-співацьких гуртків.

Після "дня кооператив" членств серед сільських кооперативів росте. Петрушанський Комітет Незалежного Селянського господарства ухвалив, щоб до кінця відалося загальним інтересам.

РІЖНІ ВІСТІ

ДОМАГАЮТЬСЯ ПОКІНЧЕННЯ МАЙНЕРСЬКОГО СТРАЙКУ.

Слідом за вініпегською Торговельною Радою (Борд оф Трейд), яка домагалася від албертського і отавського правителств, аби вони підняли якісь кроки, щоб довести до закінчення страйку майнерів в копальнях м'якого вугля в Алберті, пішли такі-ж Ради інших міст, як от Ріджмонт, Мус Джам, Саскатун, Горктон і др. Вони звернулися телеграфічно і письмово до албертського і домініанського прем'єрів та вказали їм на вагу потреби закінчення страйку, висловлюючи побоювання, що дальше його продовження спричинить терніши. Вказали також і на те, що тимчасом вже канадські долари ідуть в кишені власників копалень в Злуч. Державах, звідки посилають вуголь через великі озера на захід.

Хоч пани й мали вже успіхи щодо осіддування "скакунів" чистої української раси, хоч за оброком до панського жлоба (просячи собі, а не людям автономію) лавили й "рисаки" з Української Парляментарної Репрезентації.

А в тім... Хто його знає? Однак, коли пани-шляхта осіддали-б й Федака, то й він їх не вивезе.

Хоч пани й мали вже успіхи щодо осіддування "скакунів" чистої української раси, хоч за оброком до панського жлоба (просячи собі, а не людям автономію) лавили й "рисаки" з Української Парляментарної Репрезентації.

Хоч пани й мали вже успіхи щодо осіддування "скакунів" чистої української раси, хоч за оброком до панського жлоба (просячи собі, а не людям автономію) лавили й "рисаки" з Української Парляментарної Репрезентації.

ЕКОНОМІЧНА КРИЗА В АМЕРИЦІ.

Член Виконкому Комінтерну т. Амтер в статті "Америка на черзі" пише: "Америка ввійшла в смугу тяжкої економічної кризи. Американські фермери мають боргів від заклад своїх господарств, а також фабрикантам с.г. машин на суму 15 мільонів долларів. Разом з відсотками на борги фермерові доводиться віддавати 34% свого прибутку транспортним компаніям, 10% — елеваторним компаніям, що переходять в і сортувати збіжжя й 16% свого прибутку сплачувати податками.

Разом з кризою сільського господарства зростає й промислова криза. В зв'язку з кризою, капітал лагодиться до рішучого наступу на спілки. Має статися заплата, кривава боротьба. Американський капіталізм вважає за єдиний вихід з цього становища завоювання ринків. Підготування до війни в Америці йде швидким темпом. В разі оголошення війни Америка може притягти до армії, а також до примусових робіт на фабриках до 17 мільонів душ. Хемічні фабрики без перерви працюють над виробництвом вибухових і задушливих газів. Американська преса, що має тижневий тираж в 221 мільон примірників, провадить запеклу пропаганду в справі підготування до "оборончої війни". Америка лагодиться до руйнівної війни бойни.

ІМПЕРІАЛІСТИЧНА ЗАЖЕРЛИВІСТЬ ФАШИСТІВ.

Маневри італійської фальоти у Середземному морі викликають імперіалістичний настрій італійської патріотичної преси. Газети вимагають, щоб італійські морські стації в східній частині Середземного моря, острови Додеканеза і Родос, — які окуповані Італіянами з часу Триполітанської війни з Туреччиною, були остаточно приєднані до Італії. На думку націоналістичних газет це відповідно ухвалив, щоб до кінця відалося загальним інтересам.